

Kapitel 13

Om maskinens tangenter och sagan som kom till
samt diss på diss och folket som försvann

Pia-Carin Frödin stod i köket och försökte titta ut genom köksfönstren. Fönster som inte putsade sig själva, vad var det för något att ha egentligen? De var nu smutsigare än bussrutorna på stadsbussen och solen hjälpte henne ytterligare att komma till den övertygelse som krävdes för att göra något åt saken. Endera byta till självputsande fönster eller ta tag i situationen själv. Hon anade redan svaret.

Valpen sträckte på sig i den solstråle hon låg, ställde sig upp och skakade sig tills det stod en plym av damm runtom. Oj oj oj, hon dammar ju mer än jag tänkte Pia-Carin. Fast hon är så ung. Pia-Carin hade länge känt att hon ville ha en hund. Det var en längtan som bara blivit starkare och starkare med åren och sedan Mini inte fanns hemma på samma sätt, hade hon börjat känna sig mer ensam. En ensamhet som var skön och bekväm men ändå lite tyst och enahanda. Hon behövde ha något att göra. Mac var ofta upptagen i verkstaden och själv saknade hon verkligen en egen aktivitet. Hon önskade också att hemmet, som hon skämtsamt tänkt om som ett museum, skulle få mer liv. Taxen Yahoo bjöd onekligen på mer liv med sitt nyfikna och modiga sätt. Det ingen visste, eftersom ingen hade frågat och eftersom Pia-Carin inte fann någon anledning att berätta det, var att Yahoo inte var en normaltax. Inte heller en dvärgtax utan någonting så speciellt som en kanintax. Därtill långhårig. Det kändes gott att veta att Yahoo inte skulle användas som jaktkamrat, för det ändamålet krävdes korthåriga taxar med lite storlek. Kanin var det som på sin höjd kunde jagas med denna ras, men det skulle givetvis inte komma på tal.

Det fanns två anledningar till att Pia-Carin hade valt namnet Yahoo till sin lilla taxfröken. Den ena var att hon såg en möjlig chans till att reta Mac lite. Familjen hade som sagt, trots sina teknikrelaterade egennamn, ett tämligen teknikfattigt hem. De uråldriga klenoderna anno dazumal vårdades ömt och hade alltför högt värde i den obegripliga hierarkiska ordning som rådde där hemma. Pinalerna som inte kunde användas, fick heller inte tas bort. Detta var mycket viktigt. Sett från Pia-Carins horisont var det helt vansinnigt att föra en kamp som gick ut på att vägra förstå det nya. Därtill, på grund av sin rädsla för nytt, rangordna det gamla och uttjänta högre än fungerande modern teknik.

Yahoo är en söktjänst och en internetportal som från början hette "Jerry and David's Guide to the World Wide Web".

Jerry och David var de som startade detta stora webprojekt en gång i tiden på Stanfordinstitutet. Eftersom namnet inte hade rätt klang bestämde de sig för att korta ned det till Yahoo som står för "Yet Another Hierarchical Official Oracle". Och nu hade familjen Frödin fått ännu en beskäftigt ofelbar rådgivare i familjens rangordning. Taxen Yahoo. Mac tyckte namnet var ganska fånigt vilket glädde Pia-Carin oerhört eftersom det var det som var tanken. I vissa stycken var hennes man rätt så humorbefriad, tänkte hon.

Hon var också otroligt ledsen och besviken över att han inte tagit större del av hennes skrivande. Det var som om han låtsades om att det inte pågick på något tråkigt sätt. Som om det inte var värt något. När han själv arbetade och gjorde storverk fick han alltid mycket uppmärksamhet och beröm, det var ett fasligt fjäskande och ändå tog han ju rejält betalt för sitt arbete. Han hade därtill bra maskiner och redskap. Varför kunde han inte berömma henne lite och visa mer delaktighet? Eller åtminstone se till att hon fick en riktig dator? Men hon skulle minsann visa honom. Snart skulle allt vara klart och då blir han nog förvånad, tänkte hon.

Den andra anledningen till valet av just Yahoo som hundnamn, var att när folk frågade vad hunden hette, kunde Pia-

Carin säga: ”Yahoo”. Den som hade undrat skulle kanske svara: ”Jaha”. Och Pia-Carin kunde då säga: ”Nej, inte jaha utan Yahoo”.

Detta skulle bli en ganska kul inledning på samtal med människor hon knappt kände. Trevligt helt enkelt. Den här biten hade Twist redan fattat, så han och Pia-Carin lekte gärna Yahoo-leken om de fick chansen.

Nu var det högsommar och det var hög tid att ta tag i röjandet av allt som lagt sig i lager den senaste tiden. På sommaren städar man verkligen inte, då latar man sig, vilar upp sig och ser tillbaka. Det är en viktig period för att kunna gå vidare. Men nu fanns ingenting att skylla på, det var dags att hugga tag i uppgiften innan sensommarmörkret skulle vara här. För det kommer fortare än man anar.

Alltför mycket tid hade lagts på biblioteket i sökandet efter så mycket information som möjligt om syndromet Asperger. Men i det lugn som böckerna skänkt henne, hade något hänt. Hon hade äntligen börjat lägga en stor sorg bakom sig, där hennes son spelat i en mittposition i vardagsspelet från hell medan hon själv skött samtliga andra positioner. Hon hade positionerat sig som både vänsterback och högerback. Hon hade spelat ömsom en offensiv och ömsom en defensiv mittfältsroll. Och hon hade varit målvakt. Gud, så många mål hon hade räddat. Men vid sidan av att äntligen börja förstå vad Mini måste ha gått igenom under alla år, hade hon sakta kommit att förlåta sig själv för att hon inte fattat bättre. Hon hade äntligen börjat återta ett stycke av sitt eget liv.

Under de otaliga biblioteksbesöken... fyllda av instängda dofter av tryck och lim och alla vackra bokryggar. Kvadratmeter efter kvadratmeter som klätt väggarna, alla spännande titlar och tänkvärda innehåll. En tid med obegränsade mängder papper fyllda med svartskrift, bokstav efter bok-

stav, ord efter ord... hade en fråga gnagt allt oftare i Pia-Carins huvud. Nu när hon hade läst klart om syndromet Asperger och lärt sig det hon behövde... Kanske hon själv skulle skriva en bok? Eller i alla fall ett manus, skicka iväg det till några bokförlag och se vad som skulle hända? En idé, en helt galen idé, men allvarligt; om hon skulle våga, hur gör man då? Hur börjar man på ett tomt papper, vilken bokstav kommer att bli den första och vad i hela friden skulle det handla om?

Att skriva är ju faktiskt att blotta sig och sina tankar och det finns naturligtvis en stor risk att man så att säga skulle råka sjunga falskt och kanske göra bort sig. Rösten skulle skära och plötsligt byta tonart, hon kanske skulle glömma texten, waila för mycket eller helt tappa tonen? Blanda ihop strofer och sätta noterna i oordning? För så var det med skrivande. Texter passade inte alla, de kunde väcka anstöt, vara förolämpande, för pladdriga eller för torra. Man kanske inte höll ordning på tempus, kanske upprepade ord, blandade ihop händelser och personligheter. Det kändes svårt men var värt ett försök, tänkte Pia-Carin. Till slut kom hon på det. ”Gräv där du står” fick bli konceptet.

Hon skulle kunna skriva lite om Macs kunder, om folket i nejden, om Rut och Twist, Pernilla och Tobbe plus lite annat spännande hon läst och fascinerats av. Händelser i vardagen förtjänade lite mer utrymme. Typ mer respekt! Hon skulle till och med skriva lite om sig själv, fast som person skulle ha en låg profil i manuset. Lite Hitchcock så där, bara blinka till ibland. Så skulle hon blanda och ge, ingen skulle känna igen sig eller kanske alla skulle känna igen sig. Som Leif GW en gång sagt beträffande manusskriveri och såsom det också ser ut i verkligheten:

En tredjedel är sant, en tredjedel är påhitt och med den sista tredjedelen är det så att man inte riktigt vet hur det förhåller sig.

Hon skulle kasta alltsammans upp i luften och låta det landa, lite huller om buller bara. Så skulle hon göra.

Och mer eller mindre så blev det. Hon började under hösten, samlade och skrev. Mini var som sagt helt ockuperad på granngården, han hade ju till och med blivit anställd, så han var bara hemma för att sova och ibland äta. Minis berättelser om arbetet med getterna, om hur getter agerar, hur gårdslivet fungerar, om hönsen, byggen och reparationer blev en stor skatt att gräva ur för Pia-Carins skrivande. Hon kunde skriva om maken som hade fullt upp med olika kunder. Hans engagemang i Pernillas och Tobbes motorbåt som han hade servat i omgångar men som mest bara hade hamnat på land sedan. Paret som också hade två olika kataraner vilka de tränade och tävlade med och ibland trailade runt, så det kanske var tryggast att motorbåten stod där den stod. De hade också en Z4, det vill säga en liten BMW utrustad med cabriolet. Just den bråkade mer än lovligt vid upp- och nedfällning och hennes man hade tydligen extra god hand med den mellan varven. Det roliga var att de alla hade börjat träffas lite mer och starten till det var en filofax som rymde. Vad är det för ankdamm vi lever i egentligen? tänkte hon. Själv hade hon haft väldigt liten kontakt med dem alla men med allt det som maken berättat fanns det inte längre bara en skatt att gräva i för att få manusidéer utan två... ja faktiskt ett helt glänsande kassavalv. Så det var alltså Mini och Mac som stod för en rejäl bit av manusidéerna, fast de själva inte visste om det.

Så gick det till när Pia-Carin började skriva. Hon startade med att gräva i den ena skattkistan, den med grannarna: Om kalvningen förra hösten, när de fick trillingar att ta hand om. Det var i nästan samma veva som de skaffade sig en massa Lappgetter. I första hand för att det var trevliga djur, i andra hand för att återvinna gamla julgranar. Plötsligt kom de visst på att just den rasen behövde rejäla utrymmen så därefter fick Pia-Carin följa deras bygge av hägnet. Det var enormt. Det planerades både fria ytor, liggbås och sjukstuga samt anordningar för vatten och fodring. De startade också egen

getosttillverkning, en liten ostfabrik och ett eget ostmärke. Snart därefter hade de fler planer att sätta i verket, bland annat den om ett eget äppelmusteri. De ordnade en trevlig fest där de med stora äppelträdgårdar var inbjudna plus en massa andra Laduviksbor. Då ville Pia-Carin bara skratta åt allt. Hon visste att åtminstone Rut lämnat ett tidigare totalt fulltecknat liv för att tillsammans med djur och natur varva ned sin sönderstressade kropp.

Faktiskt hade Pia-Carin gjort en något galen grej. När hon var som mest inne i sitt skrivande, tänkte hon; varför inte intervjua Twist och Rut. Deras småskaliga självhushållning som levererar både ägg och getost till ICA-handlaren. Som förutom planerna på ett äppelmusteri kanske också skulle starta upp en biodling. Hur som helst kunde man ana en gårdsbutik någonstans i framtiden. Det var värt att notera med en liten artikel i lokaltidningen va? På samma gång kunde hon marknadsföra sig själv som skribent. Dags att sätta den snillrika planen i rullning...

Pia-Carin gjorde sig en anledning att gå över i ett ärende och när hon stötte ihop med Rut, hade hon först beundrat gården och allt som pågick där. Sedan hade hon passat på att fråga om hon fick göra en berättelse om gårdslivet och om dem båda. Få skriva om vad det var som drivit Rut i mogen ålder, och senare Twist, fram till livet de nu levde. Pia-Carin berättade för Rut hur mycket hon älskade att skriva och om hennes plan att skriva intervjun som ett reportage för att sedan skicka det till lokaltidningen. Och Rut gillade idén. De bestämde mötestid senare den veckan och Rut skulle försöka få med sig Twist också. Pia-Carin skulle till nästa träff ta med sig den pryl från det Frödinska hemmet som alls var i närheten av någon slags modern teknologi, nämligen kassetbandspelaren med mikrofon.

Parallellt med detta fortsatte Pia-Carin att skriva på sitt manus. Efter intervjuerna med Rut och Twist, tyckte hon sig

kunna se likheter mellan de båda paren, alltså gårdsfolket och de med båtarna. Hon hade pratat lite med Mac om just denna upptäckt och han hade hållit med faktiskt. Den tanken gav bränsle till att glänta på skattkista nummer två. Hon började skriva om Tobbe och Pernilla. Om alla deras båtar som skyfflades än hit och än dit och några reseskildringar från deras tävlingar runtom ifrån. Hur de båda fick till sin vardag med husdjur, arbete, båttaktiviteter, barn och träning och allt som de stötte på under vägen. Om hetsen i tillvaron i största allmänhet och om deras vilsna funderingar i synnerhet. Pia-Carin skrev också om filofaxen som Rut och Mac hittade, som var så fulltecknad att den skapade ångest och andnöd. Mac hade visst snabbt överlåtitt den till Rut, han ville inte ha den. Undrar var den blev av förresten? Och den där trätomten med röd akryldräkt, vart tog egentligen den vägen? Honom hade hon helt glömt bort.

Pia-Carin skrev om den arga ICA-handlaren Bengt som var svensk men som kommit från Nottingham i världens fart och ville arbeta så mycket som möjligt trots sin höga ålder. Hon tänkte att något måste ha hänt där borta, för det var väl inte normalt? Arg var han i alla fall och sur som en gammal disktrasa. Vad som hänt honom, började hon snoka i. Hon passade på att skriva om olika typer av jobb över huvudtaget vare sig man var arg eller inte. Det fanns så många olika sorters konstiga sysslor nu för tiden. Telefonförsäljare fanns det en hel del att säga om, exempelvis som något man bara ville städa bort och så skrev hon en hel del om städning i största allmänhet. Här och där flikade hon in lite diskreta händelser om sin familjs liv och beteende men roade sig i allmänhet med att brodera ut texten mer när det handlade om de andra. Pia-Carin tänkte samtidigt att hon kanske var en smula avundsjuk, kunde det vara så? På deras unga, friska, driftiga och nyfikna sätt att umgås med livet på. Vidare intresserade hon sig också, men bara i förbifarten, för vad som sades bland annat om minnesfunktioner, för-

älskelse, drömmar, humörsvängningar, kärlek och relationer. Det hela gick rätt så bra och hon trummade på, på sin gamla skrivmaskin.

Pia-Carin hade genom sina studier på biblioteket slagits av hur avgörande det tycktes vara att man var rätt rustad för att livet skulle forma sig på ett behagligt vis. Sambandet mellan födelse, uppväxt, möjlighet, framgång och välmående... Rätt sak på rätt plats och i rätt tid. Hon hade börjat se livet med sådana där glasögon som man får när man åldras, såna där med olika styrkor i samma glas. Man byter upp sig kan man säga, inte bara för utsiktens skull utan lika mycket för insikten.

Hon hade stött på begreppet Matteus-effekten: *Var och en som har, han skall få, och det i överflöd, men den som inte har, från honom skall tas också det han har.*

Alltså det retfulla fenomenet att den som redan gynnats, gynnas ännu mer och den som redan har allt får mer. Rika blir bara rikare och fattiga blir fattigare. Det fanns mycket att skriva om just bara det. Orättvisor, utsatthet, fattigdom, rikedom, dumhet och uthållighet.

Tangenterna på den gamla skrivmaskinen vek sig lydigt under hennes fingrar. Hon skrev och skrev och kände sig oändligt tacksam över att hon för tjugo år sedan framhärdat i att de faktiskt behövde en elektrisk skrivmaskin där hemma. Inte bara en Remington eller en skrivkula från 1878 som Mac föreslagit, utan just en elektrisk modell.

Att skriva var som att äta chips. Eller ännu hellre smågodis, tänkte hon. Hade man väl öppnat påsen behövde den ta slut och samtidigt gick det aldrig att sluta. Man alternerade mellan sött och surt, gelé och skum, choklad och lakrits. Det fanns alltid ett sätt att komma vidare, smakerna var många och det var svårt att tröttna. Pia-Carin växelskrev om Rut och Twist och om Pernilla och Tobbe. De fick vartannat

kapitel i det stora hela och Bengt, han fick ett han också. Helt plötsligt en höst tyckte hon trots allt att hon var klar. Då som först började hon utforska processens nästa steg, alltså den att ta kontakt med olika bokförlag. Hon ville förstås få sin text tryckt. Det här var riktigt läskigt och hon berättade inte om sina planer för någon endaste själ. Alltså hade det blivit dags för ett biblioteksbesök till, där hon kunde låna en dator med internetuppkoppling.

Hon fick hjälp på biblioteket med att leta upp olika förlag och hon valde att inte satsa på de stora utan helst på de mindre förlagen som tidigare gett ut debutromaner. ”Romaner” förresten? Vad var det hon själv hade skrivit egentligen? Fanns hennes genre över huvudtaget och fanns det någon som egentligen gav ut dagbok-fakta-funderingar-settläst-förstått-hört-skvaller? Här började tvivlen komma och kallsvetten bryta fram. Bokförlag? Vad trodde hon egentligen?

Nåväl, ett tiotal förlag valde hon ut. Hon följde instruktionerna för att skicka iväg de första 180 sidorna på rätt sätt. Förlagen ville ha manuset utskrivet på numrerade dubbelsidiga blad, komplett och inte endast som brottstycken. Absolut inte handskrivet utan med teckenstorlek tolv punkter med ett och ett halvt radavstånd och med läsvänligt typsnitt exempelvis Times New Roman. När Pia-Carin kommit så långt kände hon sig gråtfärdig. Här hade hon suttit och knackat på maskin och kunde omöjligt ändra radavstånd i efterhand. Man kunde väl med fog ändå påstå att lagt typsnitt låg vid det här laget? Och tolv punkter, hur kunde man veta det? Hon beslöt sig för att betrakta dessa önskemål som just önskemål och inte som krav varpå hon kopierade alltihop dubbelsidigt på biblioteket. Det må bära eller brista, sa hon och blinkade till sin medbrottsling bakom lånedisken.

Hon fick också hjälp på biblioteket att starta ett hotmailkonto som hon kunde använda, för det var ytterligare ett krav faktiskt, att lämna ifrån sig en mejladress till förlaget. Med detta konto kunde hon sedan följa svar om utgivning eller ej. Det hela påminde lite om fiskdammen när man var på kalas. Först skulle man lyckas med att få över metkroken, alltså klädnypan, över tyget. Sen känna oron över att ingenting hände där på andra sidan, att allt tog så lång tid... tills det plötsligt ryckte till. Crescendot och dramatiken som avslutade spänningen genom att man skulle försöka pytsa över alltihopa, vad-det-nu-var på sin sida av tyget igen. Och ibland föll alltihopa av där på andra sidan och proceduren fick starta om. Med sitt nya mejlkonto kunde hon nu bevaka sina napp och se huruvida det kom sött eller surt i påsen. Följebrevet var enkelt att skriva ihop medan sammanfattningen av manuset var svårare att få till. Det skulle vara som en lockande baksidestext och hur kunde man få till den i Pia-Carins så kallade genre? Nåväl, hon totade ihop det hon trodde skulle vara lockande nog och en frestelse i läsarens ögon samtidigt som hon själv vid det här lager tröttnat lite på sina egna figurer. Nu ville hon bara posta iväg dem allesammans och med spänning vänta på resultatet.

Baksidestexten, följebrevet och manuset la hon ned i tio kuvert och skickade iväg dem åt tio olika håll enligt principen "let the shit hit the fan". Bye bye till Rut, Twist, Pernilla, Tobbe, Bengt, Mini, Mac och henne själv. När hon kommit så långt hade nervositeten släppt och hon kände i stället en massa skräckblandad glädje. Därför började hon berätta lite försynt för sina närmast sörjande vad hon hade gjort. De som tillhörde den gruppen var vid sidan av Mac, också Rut och bibliotekarien samt en gammal väninna. Men det skulle hon kanske inte gjort insåg hon, för redan i slutet samma månad fick hon första svaret.

Tack för att vi fick läsa ditt manus. Tyvärr har vi nu kommit fram till att tacka nej till erbjudandet om utgivning. Konkurrensen är mycket stor och varje år får vi in cirka 1000 svenska manus och utgivningsförslag till förlaget och av dem ger vi endast ut ett fåtal. Vi önskar dig lycka till på annat håll.

Exakt två månader senare fick hon ”nej tack” igen från två av de andra förlagen. Sen tog det så lång tid att de som höll tummarna ihop med henne, hade börjat undra om förlagen inte hört av sig. Hennes plan var att inte avslöja några dissningar innan hon lyckats få ett napp i den där jävla fiskdammen. Det var ju fortfarande flera förlag kvar som inte hade svarat. Hon tänkte, det här är inte okej. Det hade gått fyra månader av utlovade tre, så nu fick hon väl själv ta kontakt. Åh, vad allting hade gått lättare om hon hade haft en dator där hemma. Och bredband. Det var hög tid för den elektriska skrivmaskinen att pensionera sig tillsammans med alla andra museiföremål som deras hem härbärgerade. Kanske hon skulle inspirera maken till att öppna nejdens första museum? Det fanns säkert fler hushåll som gömde undan en massa härliga skatter från förr. För henne själv hade det nu blivit dags att ställa i ordning en inspirerande men samtidigt lugn vrå i huset där hon kunde fortsätta sitt skrivande. Det skulle bli många fortsättningar på hennes berättelser. Livet självt var en outtömlig skatt att hitta sin inspiration i, så det var bara att skriva på. För ge sig, det skulle hon inte. Först då var man en förlorare tänkte hon.

Hon besökte biblioteket igen och för första gången i hennes helt egna lilla världshistoria skickade hon ett mejl. Hon kontaktade de förlagen som ännu inte svarat för att försöka blåsa lite liv i de falnade lågorna. I samma vända började hon fundera över vad hon kunnat göra bättre.

En författarblogg gav svaren. För att bli utgiven behöver en mängd saker klaffa om man ska lyckas ta sig igenom nålsögat. Det handlar först och främst om att välja rätt genre

(hoppсан), en genre som inte är uttjatad och som känns lite ny. Den fick samtidigt inte konkurrera med någon annans val av genre, i synnerhet inte om denna ”annan” ligger på just det förlaget dit man skickat sitt manus. Ett tips är just att gräva där man står och det hade Pia-Carin verkligen tänkt på. Sedan gäller det att välja rätt förlag, inte så litet att de inte skulle våga satsa och inte så stort att de inte skulle hinna läsa. Så här långt tyckte Pia-Carin nog att hon var med.

Men fortsättningen sen, då man behövde:

Marknadsföra sitt manus, skapa kontakter med förlagen, nätverka, använda sig av sociala medier, mingla på releasepartyn och bokmässan, visa upp sig... visa att man var säljbar. Men hallå? Hon var ju bara fru Frödin för sjutton gubbar. Skulle fru båtmotor vara nätverkare, köra sociala medier utan dator och mingla i rågummisulor? Nej, nu var det Pia-Carins tur att säga ”nej tack”. Chanserna att få något napp i den här fiskdammen var banne mig mindre för henne än för någon annan, det var hon säker på. Avslutningsvis gällde det att ha en himla massa tur. Och det hade hon uppenbarligen inte. Hon hade inte ens lyckats få utrymme i lokaltidningen med sitt reportage om Rut och Twist. Tur var inte hennes medspelare, inte just nu, snarare en motspelare som det kändes. Hur kunde lokaltidningen tacka nej till en sådan verklig skildring av en högst levande plats på landet? Ja, visserligen en liten avkrok till Storstockholm men även där fanns det liv, det kunde de väl förstå?

Pia-Carin hade varit så fokuserad på det ”nej” hon fått från tidningen att hon inte sett anledningen till varför hon nekats publicering. Anledningen var just att Laduvik ansågs vara en avkrok. En avkrok som inte bara låg långt bort, utan var så gott som avfolkad, så lokaltidningen tvingades att lägga ner. Den hann inte ens bli nedläggningshotad om man säger så, tidningen lades bara ned, pang tjoff. Det allra sista numret hade redan gått i tryckt så det fanns ingen möjlighet för

hennes reportage att komma med. Men det var intressant och mycket bra skrivet. Synd att hon inte hade kommit på idén tidigare, sa nyhetschefen.

En dag var det ändå hennes turdag. Det var den dagen då Twist kom över till Pia-Carin och lämnade en dator till henne. Han sa att han förstod att det var knöligt med den tidigare maskinen och att han själv bytt upp sig. Den här hade blivit över, så skulle hon kunna tänka sig att ta emot den? Twist sa också att han var så enormt glad för all hjälp de fått genom Minis fantastiska arbetsinsatser på deras gård och att han uppskattade hela familjen Frödins förtroende för dem som arbetsgivare. Han förstod att de säkert saknade sin sons starka armar i deras eget hem och att Rut och Twist säkert uppehållit Mini med deras djur, ostframställningen, granarna, musterierna och allt. ”Ta emot den här”, sa han och skriv en saga. Jag vet att du älskar att skriva. Med den här blir det lättare.

Så då blev det två delar till om händelserna i trakten och om människorna i kötttrymden. Det sista som hände precis när hon tyckte att det började bli stil på allt, var att hon fick ta emot Ruts blogganteckningar. Rut hade verkligen försökt att själv skriva men slutligen fallit för det faktum att någon annan kunde göra det bättre. Pia-Carin tog emot en mapp med Ruts alla anteckningar som hamnat lite huller om buller där i. Det var lösryckta ord och en del beskrivningar, jättefin research och roliga tankar. Med hjälp av dessa fanns en hel del gott att skriva om och som på ett alldeles förträffligt sätt kunde kombineras med exempelvis de intervjuer Pia-Carin gjort tidigare.

Pia-Carin hade lärt känna folket mer och mer, de alla lärde känna varandra och det hände massor av saker. Rut och Twist hade börjat bygga ett nytt hönshus och Rut stod och måttade ut något som skulle bli ett nytt potatisland. De hade

planer på gång, det kändes lång väg. Äppelplockningen var snart igång på allvar och musteriproduktionen skulle nå nya höjder. Ruts son Sigge var på hemgång från Kanada med. Pernilla och Tobbe hade ett EM på Gardasjön framför sig nästa år och säkert en massa andra tävlingar. Pernillas son Tor växte på sig och skulle bli en spännande person att följa i framtiden. Skulle de två kunna samsas där på sin gemensamma arbetsplats, mor och son i samma skola? Och alla bilar och prylar som de hade i familjerna. Skulle Tobbe skaffa sig en jättesnabb bil? Till Tyskland var han i alla fall på väg för att köra snabba bilar igen runt, runt, runt på en bana. Som den i Falkenberg fast mycket bättre. Kanske Twist började segla också när han väl fångat vinden i Grekland? Skulle han måne få fart på datorspelandet igen och sitt hållbara jordbruk? Pia-Carin visste att Mini planerade att göra ett försök med nystart av Farming Simulator när Twist var bortrest. Bara för att överraska honom.

Pia-Carin hade bestämt sig för att själv trycka sina böcker, det vill säga de tre färdigskrivna delarna, bara för att sätta punkt i sitt projekt. Hon skulle dela ut böckerna till dem som stod henne närmast. Eventuellt om Twist och Rut tyckte, kunde böckerna säljas på julmarknaden senare i år. För övrigt hade hon en plan på att ta en bunt böcker i hampan och placera ut dem lite varstans. Bland annat i bokhandeln, i bokhyllan på ICA och i snurran bland *nyinkommet* på biblioteket. Kanske i seniorboendets allrum, i vårdcentralens väntrum och på biblioteket i skolan.

Och på "Ladan", som hotellet strax utanför Laduvik hette, fanns det en bokhylla med texten: *Ta om du behöver, ställ hit om du får över*. Där kunde hon också ställa ett exemplar. Till slut borde väl någon få upp ögonen för dessa nykomlingar?

Hon hade ännu inte bestämt vad böckerna skulle få för titlar. I nuläget hette de bara manus 1, manus 2 och så vidare men ordet "köttrymden" skulle ingå i titeln tänkte hon. För

det var väl det allting handlade om. Hur saker och ting fungerar i verkliga livet, In Real Life - IRL, vid sidan av allt cyberumgänge som finns. Runt omkring oss finns det spår av verksamhet, av utveckling och av dårskap på den jord som vi delar. Här på vår plats i kötttrymden.

Titlarna skulle sedan publiceras som e-böcker samt tryckta böcker och få egna ISBN-nummer. De skulle listas i svensk och internationell bokhandel hos exempelvis Adlibris, CDON, Akademibokhandeln, Amazon och iBooks. Så snart en beställning gjorts, skulle böckerna omgående produceras för att därefter levereras till beställaren. Det var plan A.

Pia-Carins plan B var att be var och en av vännerna Rut, Twist, Tobbe och Pernilla samt givetvis även Mac och Mini, att störa runt hos bokhandlarna och fråga efter böckerna en efter en och se till att de beställdes. Till slut tänkte hon, skulle bokhandlarna själva beställa in en bunt av dessa ”populära” böcker. Hon skrattade gott åt sig själv.

Just det! En pseudonym var kanske ett bra alternativ? För att inte det skrivna skulle kunna väcka anstöt eller generera någon. Hon kunde ta sitt gamla flicknamn, det hon hette innan hon blev fru Frödin. Sen kunde hon leja och putta fram en ”agent” om de skulle bli beröm eller kritik. Hon hade lika svårt att hantera både och, så då kunde agenten få slicka i sig berömmet eller bära hundhuvudet.

Till att börja med nu, skulle det bli enormt spännande bara att följa den här närmaste veckan. Med allt som Mini behövde sköta och klara av när han hade eget ansvar på gården. Med getter som var dräktiga och killingar som skulle komma. Det hela kändes nästan lite exotiskt! Rut ville så gärna ha en gårdsbutik, det visste Pia-Carin, och nu när de byggde nytt hönshus och det gamla hönshuset skulle fräschas upp så kanske hon var en bit på väg.

En högtflygande plan som Rut avslöjade vid intervjun för länge sedan, var den om att starta ett vandrarhem. Det var

osannolikt eftertraktat för semestrande barnfamiljer att bo på bondgård och om Pia-Carin kände Rut rätt så var steget dit inte alltför stort. Tänk vilken inspirationskälla det kunde vara för Pia-Carins fortsatta skrivande med alla besökare från när och fjärran och alla händelser som följer med dem. Vad det skulle svärma på gården av alla gäster.

Och på tal om det; undra om Rut och Twist någonsin skaffar sig några bikupor som de pratat om. För att låta det svärma lite där borta i skogen? De, eller Rut i vanlig ordning, hade lagt fram förslaget om att producera honung. Mustermaskinen hade visst någon funktion även för det ändamålet. Då skulle Mini hålla sig långt ifrån skogen, det var Pia-Carin säker på.

Räven på landet då, hur skulle det gå med den? Kommer den någonsin att falla under någons pipa? Var det räven eller gubbarna som skulle segra? Och Mac sedan, skulle han någonsin gå med på att starta upp ett museum här hemma och skapa en alldeles livs levande Antikrunda i Laduvik? Han var snart lite för gammal för att jobba med tunga båtmotorer. Åh, det fanns hur mycket som helst att skriva om även i framtiden. Kanske hon skulle sätta fart med en fjärde bok i serien om köttrymden redan nu?

De alla hade precis vinkat av Rut, Twist, Pernilla och Tobbe inför deras Greklandsresa. Och sanningen att säga, så längtade hon redan efter dem. Det blev snabbt tomt på gården där mittemot. Hon behövde titta över till Mini fram emot kvällen och gå rundan tillsammans med honom bland djuren.

Men först skulle här städas. De hade ett stort hus att sköta.